

Isaia 32:5-35:10 – Mustrarea pentru alianța făcută cu Egiptul (partea a doua)

Aceste capitole reprezintă continuarea chemării lui Ezechia la pocăință. După complexitatea capitolelor 28-31, ne întrebăm pe drept cuvânt: ce elemente noi mai pot aduce aceste capitole? Dumnezeu nu face risipă de cuvinte. În mod cert există elemente noi care justifică existența acestor capitole. Observ mai întâi că în aceste capitole mustrarea explicită și anunțarea pedepsei mai apar doar în cap.32. Capitolele 33-35 sunt dedicate descrierii pedepsirii vrăjmașului și mântuirii Ierusalimului și poporului Domnului. A doua observație are în vedere glisarea spre escaton din cap. 34-35. Profetul pornește de la izbăvirea lui Ezechia și ajunge pe nesimțite la finalul istoriei, la izbăvirea finală a poporului evreu. Iată o posibilă structură a acestor capitole:

- 32:5-20 – Mustrarea femeilor Ierusalimului și anunțarea revărsării Duhului peste popor!
- 33:1-24 – Glorioasa mântuire pregătită pentru Ezechia:
 - nimicirea Asirianului
 - și rehabilitarea Ierusalimului
- 34:1-35:10 – Glisare spre escaton: Glorioasa mântuire pregătită pentru poporul evreu la finalul istoriei:
 - Cap.34 – Nimicirea neamurilor vrăjmașe
 - Cap.35 – Rehabilitarea Sionului

32:5-20 – Mustrarea femeilor Ierusalimului și anunțarea revărsării Duhului peste popor!

Principalul element adus de ultima mustrare este faptul că aceasta este adresată femeilor Ierusalimului. Dacă liderii Ierusalimului au respins Cuvântul Domnului, mai există o speranță totuși: ca Domnul să le vorbească prin soțiile lor. Isaia își îndreaptă atenția asupra celor care au fost chemate să fie ajutor potrivit. Este un fel de șansă de rehabilitare a femeii față de alegerea făcută de Eva. Dacă la început femeia l-a abătut pe bărbat de la calea încrederii în Domnul, acum aceasta are șansa de a-l readuce pe bărbatul care s-a îndepărtat de Domnul pe calea credinței. Atunci când inima bărbatului se împietrește, Domnul îi poate încă vorbi prin glasul femeii. Când inima bărbatului alege neprihănirea, cel rău îl poate abate din drum prin glasul femeii. Când inima bărbatului alege nelegiuirea, Domnul îl poate recupera prin glasul femeii. Cred că aceste legități spirituale îl fac pe Isaia să dedice această ultimă profeție femeilor Ierusalimului. Acestea nu sesizează pericolul și sunt fără grijă. Alianța cu Egiptul le-a adus pace și liniște, le-a adus o anumită siguranță. Poate multe dintre ele și-au convins bărbații să accepte alianța cu Egiptul pentru a salva viețile copiilor lor. Unul din punctele vulnerabile ale inimii femeii este tocmai nevoia de siguranță. Isaia le vestește că alianța cu Egiptul le-a adus o falsă siguranță: **pustiirea va veni peste țară într-un an și câteva zile!** (32:10). Este interesant acest element temporal.

Înțelegem că Ezechia a persistat în alianța cu Egiptul cel puțin doi ani de zile. A fost deci o persistare în neascultare și nu doar o cădere de moment.

Dar Isaia nu anunță doar pedeapsa ci și mântuirea. Mântuirea este descrisă prin revărsarea Duhului peste popor, revărsare a Duhului care va aduce neprihănirea în popor, iar roada neprihănirii va fi pacea, odihna și liniștea – adică exact ce căuta inima femeii: **siguranța**. Mesajul pare a fi adresat în special pentru inima femeii, o inimă care ascunde o mare nevoie: nevoia de siguranță, și o mare sensibilitate: sensibilitatea față de glasul Duhului Sfânt. Duhul lui Dumnezeu mai este menționat în această secțiune în contextul muștrării: *Vai de cei care fac legăminte care nu vin din Duhul Meu!* (30:1). Iată că acum Duhul apare în contextul descrierii mântuirii. În acesta capitole mântuirea este descrisă ca fiind în primul rând de natură spirituală. Nu izbăvirea fizică de asirian este accentuată mai mult, ci mântuirea inimii din întunericul spiritual adus de păcat. Așa și începe cap.32. După ce menționează mântuirea fizică în finalul cap.31 profetul insistă tot pe dimensiunea spirituală a mântuirii în cap.32:1-4. Acum, la finalul cap.32 profetul ne explică secretul vindecării inimii poporului: prin turnarea Duhului. Dacă în cap.29 Domnul a turnat un duh de adormire peste popor, acum același Domn va turna Duhul Lui peste popor. Ne întrebăm dacă această profeție anunță rusaliile din Fapte cap.2.

În cap.34 și 35 vom observa cu claritate că mântuirea rămășiței din Ierusalim prefigurează mântuirea rămășiței poporului evreu de la sfârșitul istoriei. Deci, este legitim să afirmăm că lumina Duhului primită de Ezechia în momentul pocăinței prefigurează coborârea specială a Duhului Sfânt în baza unui legământ nou peste evreei care la sfârșit Îl vor plânge pe Cel pe care L-au străpuns. În profeții, promisiunea Duhului Sfânt este făcută cel mai adesea pentru poporul evreu în contextul întoarcerii sale finale la Domnul. Biserica se bucură de acest dar minunat și de Noul Legământ ÎNAINTE ca Israel ca națiune să intre în posesia acestor minunate binecuvântări (vezi Efeseni cap.2).

Domnul se adresează inimii femeii și insistă pe două elemente specifice: nevoia de siguranță și promisiunea Duhului Sfânt. Femeia are o sensibilitate mai mare față de universul spiritual. Ea este mai sensibilă față de vocea Duhului Sfânt. Poate ele au fost cele care s-au trezit din somn atunci când Ierusalimul era deja înconjurat de oștile asiriene. Poate la finalul istoriei femeile din poporul evreu vor fi cele care își vor deschide inimile spre pocăință. Zaharia ne sugerează acest lucru printr-o profeție în care pocăința femeilor pare să ocupe un loc special:

- *Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare și rugăciune și Își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi născut. În ziua aceea, va fi jale mare în Ierusalim, ca jalea din Hadadrimon în valea Meghidonului. Țara se va jăli, fiecare familie deosebit: familia casei lui David deosebit, și femeile ei deosebit; familia casei lui Natan deosebit și femeile ei deosebit; familia casei lui Levi deosebit și femeile ei deosebit; familia lui Șimei deosebit și femeile ei deosebit; toate celelalte familii, fiecare familie deosebit și femeile ei deosebit. (Zaharia 12:10-14)*

Ar fi frumos dacă istoria s-ar încheia prin revanșa Evei. Cea prin care la început inima bărbatului a fost amăgită și păcatul a intrat în lume, acum va aduce inima bărbatului la pocăință și restaurarea în creație. Nu știm exact cum va fi la a doua venire, dar știm că la prima venire femeia a fost cea care răspuns cu credință la realitatea învierii și a chemat inima bărbatului spre credință în Mesia.

Este trist că femeile din Ierusalim, pe timpul lui Ezechia, au respins inițial și ele chemarea lui Isaia. Cele care trebuiau să fie Eben-ezer (ajutor potrivit) și-au lepădat din nou chemarea și au ales calea încrederii în vizibil. Dacă în momentul în care bărbatul alege alianța cu Egiptul, femeia de lângă el nu reacționează duhovnicește, atunci drumul spre moarte este sigur. Dacă femeia ascultă însă chemarea Duhului și se împotrivesc alianței cu Egiptul, atunci mai este o speranță, dar este trist, că din pricina nevoii de siguranță, de multe ori femeia este cea care îl bate la cap pe bărbat să încheie alianța cu Egiptul. Dar pentru toate femeile din toată istoria care și-au împlinit nevoia de siguranță convingându-și bărbatul să facă alianța cu Egiptul Isaia are un solemn avertisment:

- *Femei fără grijă, sculați-vă și ascultați glasul meu! Fiice nepăsătoare, luați aminte la cuvântul meu! Într-un an și câteva zile, veți tremura nepăsătoarelor! Căci se va duce culesul viilor și strângerea poamelor nu va mai veni. Îngroziți-vă voi cele fără de grijă! Tremurați nepăsătoarelor! Dezbrăcați-vă, dezgoliți-vă și încingeți-vă coapsele cu haine de jale! (32:9-12).*

Isaia ne creionează una din cele mai complexe paradigme de luptă spirituală pentru inima unui bărbat, Ezechia. Din acest capitol înțelegem că și inima femeii va traversa aceeași luptă spirituală. Aceasta va fi în linia a doua și va avea două opțiuni: să îl încurajeze pe soțul ei să facă alianța cu Egiptul sau să îl încurajeze să rămână pe drumul nebuniei credinței. Această legitate am menționat-o deja în bătălia spirituală pentru credința lui Avraam. Și credința Sarei a fost încercată. Este interesant că ea a fost cea care l-a abătut pe Avraam de pe drumul credinței și i-a propus alianța cu Agar, care nu întâmplător era tocmai din EGIPT! Ezechia și liderii din Ierusalim aveau să treacă printr-un test asemănător cu cel al tatălui lor spiritual Avraam, iar soțiile acestora printr-un test asemănător cu cel al Sarei.

Soția înțeleaptă din Proverbe 31 este descrisă astfel:

- *Cine poate găsi o femeie cinstită? Ea este mai de preț decât mărgăritarele. Inima bărbatului se încrede în ea, și nu duce lipsă de venituri. Ea îi face bine, și nu rău în toate zilele vieții sale. (31:10-12).*

A-i face bine înseamnă a-l susține, a rezista ispitei alianțelor străine, iar a-i face rău înseamnă a-l încuraja spre drumul încrederii în Egipt. Autorul insistă pe perseverența femeii în a-i face bine: **în toate zilele vieții sale**. Încercarea din viața lui Ezechia a fost una de cel puțin 10 ani. Este ușor poate să rezisti un an, doi, trei sub presiune. Problema este dacă vei rezista 10, dacă vei rezista până la sfârșit? Isaia insistă pe ideea perseverenței chiar și în cap.32:

- *Dar cel ales la suflet face planuri alese și stăruie în planurile sale alese! (32:8)*

Femeia aleasă la suflet este cea care stăruie în a-i face bine și nu rău bărbatului ei, care în toate zilele vieții ei va susține inima acestuia în a alege dificila cale de a umbla prin credință. În cartea proverbe mai de preț ca mărgăritarul este și înțelepciunea:

- *Ferice de omul care găsește înțelepciunea, și de omul care capătă pricepere! Căci câștigul pe care-l aduce ea este mai bun decât al argintului, și venitul adus de ea este mai de preț decât aurul; ea este mai de preț decât mărgăritarele și toate comorile tale nu se pot asemui cu ea. În dreapta ei este o viață lungă, în stânga ei bogăție și slavă. Ea este un pom de viață pentru cei ce o apucă, și cei ce o au sunt fericiți. (Pv.3:13-18).*

În cartea Proverbe, Înțelepciunea este mai de preț ca mărgăritarele și ea aduce fericirea, și ea este descrisă ca o femeie care și-a zidit casa (vezi 8:1). La fel: nebunia este cea care aduce pieirea și este descrisă ca o femeie gălăgioasă. În aceeași carte, pieirea bărbatului este adusă prin femeia curvă, iar fericirea prin femeia înțeleaptă. Lucrurile nu sunt întâmplătoare: eben-ezer (ajutorul potrivit) este la fel ca înțelepciunea. Este absolut fascinantă în cartea Proverbe paralela dintre Înțelepciunea și soția înțeleaptă. La fel ca Înțelepciunea, soția cinstită:

- Trebuie căutată (compară 2:1-5 cu 31:10)
- Este un dar de sus (compară 2:6 cu 19:14)
- Este Cununa bărbatului ei (compară 1:8-9 cu 12:4)
- este Cea care prețuiește mai mult ca mărgăritarele (compară 2:15 cu 31:10)
- Este Cea care aduce fericirea (compară 2:18 cu 18:22).

Toată această paralelă ne indică cu maximă claritate că trăsătura fundamentală a celei care poate fi Eben-ezer este înțelepciunea. Deși Proverbe 31 parcă oferă mai multe elemente care descriu hărnicia, iscusința, responsabilitatea, perseverența ei în implicarea în lucrurile casnice, cu toate acestea trăsătura cheie este menționată în 31:26 și 31:30. Probabil că din pricina paralelei dintre Înțelepciune și Eben-ezer din întreaga carte autorul insistă acum pe elemente practice pentru a ne oferi un tablou echilibrat și a ne feri mintea de imaginea femeii super-spirituale care se ocupă doar cu post și rugăciune și este absentă de la lucrurile casnice. Nu, eben-ezer este plin de spiritualitate și înțelepciune, dar este ancorată în realitate și își îndeplinește cu maximă credincioșie rolul din casă. Hărnicia și iscusința în lucrurile casnice întregesc și echilibrează tabloul femeii cinstite. Dar pot fi multe femei harnice care să facă chiar un idol din gospodăria ei. Elementul care o diferențiază pe femeia harnică din Pv.31 este tocmai frica de Domnul! (vezi 31:30!). Iar în Proverbe, frica de Domnul și Înțelepciunea sunt unul și același lucru. Înțelepciunea unei femei se manifestă prin cele mai multe elemente fundamentale:

- Păzirea cu scumpătate a poruncilor Domnului în toate domeniile vieții.
- Îndeplinirea cu hărnicie și bucurie a responsabilităților casnice. Ea nu se plânge și nu cârtește, ci este credincioasă în lucrurile mici ca și în cele mari.
- Învățăturile ei pline de înțelepciune: *Ea deschide gura cu înțelepciune și învățături plăcute îi sunt pe limbă. (31:26).* Ea nu doar trăiește Înțelepciunea, dar o și poate articula. Ea va trebui să comunice cu claritate căile Înțelepciunii inimii

bărbatului ei aflată sub asediu spiritual. Ea nu doar trăiește adevărul, dar știe să îl comunice celor din jur și mai ales inimii bărbatului ei. Una din trăsăturile omului înțelept din cartea proverbe este: *Cine are o inimă înțeleaptă își arată înțelepciunea când vorbește și mereu se văd învățături noi pe buzele lui.* (16:23). Femeia înțeleaptă își arată și ea înțelepciunea prin vorbele ei. Ea este într-o permanentă căutare a înțelepciunii, de aceea: **învățături noi** sunt mereu pe buzele ei.

- Îndeamnă în fiecare zi inima bărbatului ei să refuze orice alianță cu Egiptul și să se încreadă doar în Domnul.

Cap.33 – Pedepsirea pustiitorului și mântuirea celui pustiit!

Acest capitol este dedicat în întregime descrierii minunatei mântuiri pe care a pregătit-o Domnul pentru Ezechia și pentru Ierusalim. Pustiitorul (asirian) va fi pedepsit și pustiitul (Iuda) va fi mântuit. Propunem următoarea structură a profeției:

- V.1-6 Mântuirea este pentru cei ce nădăjduiesc în Domnul.
- V.7-13 Mântuirea va deveni operantă când criza va fi maximă.
- V.14-16 Doar cel neprihănit poate sta înaintea sfințeniei și judecării lui Dumnezeu.
- V.17-24 Ochii celui neprihănit vor vedea pe Împărat și Sionul în sărbătoare, căci Ierusalimul va fi iertat!

Primele 6 versete anunță pedepsirea asirianului și mântuirea Sionului. Însă profetul indică destul de clar că mântuirea vine numai în urma încrederii în Domnul. Condiția subiectivă a mântuirii prin har este subliniată prin următoarele expresii:

- *Doamne, ai milă de noi! Noi nădăjduim în Tine! Fii tu ajutorul nostru în fiecare dimineață și izbăvirea noastră la vreme de nevoie!*
- *Domnul umple Sionul de nepărtinire și dreptate.*
- *Frica de Domnul, iată comoara Sionului.*

Profetul strigă el către Domnul în 33:2 pentru a arăta poporului ce trebuie să facă pentru a primi izbăvirea. Când privește spre mântuirea viitoare, profetul vede în primul rând un popor transformat care:

- Strigă către Domnul
- Este umplut de Domnul cu dreptate și nepărtinire
- Are ca cea mai de preț comoară **frica de Domnul**

Cu alte cuvinte, Domnul îi spune lui Ezechia: Eu sunt plin de îndurare și sunt gata și vreau să vă mântuiesc în ciuda căderii voastre. Cu toate acestea, veți beneficia de harul mântuirii Mele doar când Mă veți căuta, doar când veți face din Mine comoara și bucuria voastră. Mântuirea este doar pentru cel ce se întoarce la Domnul. Întoarcerea la Domnul nu te face să meriți mântuirea, dar este semnul că vrei să o primești din mâna Domnului.

Prin versetele 7-13 Dumnezeu îi comunică lui Ezechia că mântuirea este valabilă și în ultimul ceas. El descrie mai întâi în aceste versete criza maximă pe care Ezechia o va experimenta. Cred că profeția din cap.33 a fost rostită înainte de acest moment culminant al crizei, tocmai pentru ca atunci când el va avea loc Ezechia să își aducă aminte de această profeție și să mai aibă curajul să strige către Domnul și să mai sere la ajutorul Lui. Iată cum descrie Isaia acest moment:

- *Iată, vitejii strigă afară; solii păcii plâng cu amar. Drumurile sunt pustii; nimeni nu mai umblă pe drumuri. Asur a rupt legământul, disprețuiește cetățile, nu se uită la nimeni.*

Cartea Regilor ne oferă mai multe detalii despre acest moment:

- *În al 14-lea an al împăratului Ezechia, Sanherib, împăratul Asiriei s-a suit împotriva tuturor cetăților întărite din Iuda și a pus stăpânire pe ele. Ezechia, împăratul lui Iuda, a trimis să spună împăratului Asiriei la Lachis: **Am greșit! Depărtează-te de mine! Ce vei pune asupra mea, voi purta!** Și împăratul Asiriei a cerut lui Ezechia, împăratul lui Iuda, 300 de talanți de argint și 30 de talanți de aur. Ezechia a dat tot argintul care se afla în Casa Domnului și în visteriile împăratului. Atunci a luat Ezechia, împăratul lui Iuda, și a dat împăratului Asiriei, aurul cu care acoperise ușile și ușorii Templului Domnului. (2 Regi 18:13-16).*

Sunt absolut înfiorătoare consecințele alianței cu Egiptul. În loc să îi aducă izbăvire și pace lui Ezechia, îi aduce atâta durere și atâta umilință și rușine. Ezechia ajunge să se umilească în fața regelui Asiriei și să îi cerșească îndurarea. Pentru a-i cumpăra mila el își încalcă propriile principii și jefuiește însăși Casa Domnului. Cu 14 ani în urmă Ezechia își începuse domnia prin redeschiderea și restaurarea Casei Domnului. Acum el ia înapoi aurul cu care tot el acoperise ușile și ușorii Templului pentru a le da unui împărat păgân. Gândiți-vă la ce a simțit Ezechia în momentele acelea. S-a simțit asemenea unui bărbat care își lasă soția să fie necinstită de vrăjmași pentru a scăpa cu viață. El Se leapădă înaintea întregului popor de Domnul pe care cândva Îl înălțase înaintea întregului popor. Aceasta este tragedia compromisului: că te duce la alt compromis, că te adâncește în păcat cum nici nu ți-ai închipuit. Păcatul ne cheamă se ne afundăm în el doar cu un deget, și noi naivi, acceptăm. Dar el este ca nisipurile mișcătoare. Degetul duce cu sine toată mâna, apoi tot corpul și ne trezim că suntem în postura să facem compromisuri pe care sub nici o formă nu ne-am propus sau nu ne-am putut închipui că vom fi în stare să le facem. Păcatul te leagă și apoi te târăște spre locuri din ce în ce mai întunecoase. Cu greu ne putem imagina câtă rușine, vinovăție, dispreț față de sine, sfâșiere interioară a simțit Ezechia în acele clipe. El gusta din dreapta judecată a lui Dumnezeu. Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. Dacă alianța cu Egiptul i-ar fi adus succes și izbăvire, atunci Domnul ar fi rămas cel mincinos și

înșelător. Umilința lui Ezechia însă nu face altceva decât să înalțe adevărul cuvintelor lui Dumnezeu, care a prevestit de mult că alianța cu Egiptul nu va fi de nici un folos și vor rămâne rușinați și îngroziți toți cei care își vor fi pus încrederea în Egipt. Și ca umilința să fie și mai mare, împăratul Asiriei își încalcă legământul și tot împresoară Ierusalimul. Ezechia își dă seama cu nu doar că a jefuit Casa Domnului, dar și că a făcut-o degeaba. El și-a vândut sufletul și a făcut-o în van. Din această pricină solii păcii trimiși de Ezechia plâng cu amar.

Ce este absolut superb în această profecie este că după ce descrie criza maximă în care va ajunge Ezechia, profecția continuă:

➤ *ACUM Mă voi scula – zice Domnul, ACUM Mă voi înălța, ACUM Mă voi ridica.*

Și versetele 11-12 ne arată că Domnul Se scoală, Se înalță și Se ridică pentru a pedepsi pe vrăjmașii Ierusalimului. De trei ori repetă Domnul ACUM. Acum când? Acum când criza este maximă și Asirianul a rupt legământul și se apropie de Ierusalim. Pentru Ezechia a fost apă vie faptul că Domnul a rostit ACUM-ul mântuirii DUPĂ ce Asirianul a rupt legământul. Este ca și cum Domnul iar spune că El este gata să îl mântuiască chiar și DUPĂ ce a jefuit Casa Lui și a dat bogățiile Domnului în mâna vrăjmașilor Domnului. Probabil că Ezechia se gândea astfel când Ierusalimul era împresurat: *Măcar dacă nu aș fi jefuit Casa Domnului, poate aș mai fi avut vreo speranță la Domnul, dar acum m-am afundat prea tare. Am dat pe mâna vrăjmașului și bogățiile din Casa Domnului. L-am supărat prea tare pe Domnul, m-am afundat prea mult în păcat. Nu mai este speranță să am parte de îndurarea Lui.*

Dar în acele momente Duhul îi putea aduce în minte profecția lui Isaia în care Domnul spunea altfel, și anume: Asur a rupt legământul: *ACUM Mă voi scula, ACUM Mă voi ridica, ACUM Mă voi ridica* ca să te mântuiesc, ca să te izbăvesc, ca să te iert, ca să te ocrotesc! Îndurarea Domnului nu are margini și mare este harul Lui! Cea mai mare înălțare din viața lui Ezechia survine după cea mai rușinoasă cădere din viața lui. Și acesta ca să nu uite niciodată că totul e doar prin har! Oare este la întâmplare că ucenicii primesc funcția de apostoli după cea mai rușinoasă înfrângere spirituală din viața lor? Oare este la întâmplare că Isaac este conceput în pântecul Sarei la o lună după ce Avraam alunecase și o dăduse pe Sara ca soție lui Abimelec? Oare este la întâmplare că Moise a fost trimis la Faraon exact după ce Domnul era cât pe ce să îl omoare pentru că nu-și tăiasse pruncul împrejur? Oare este la întâmplare faptul că David a fost înălțat ca împărat după ce se îndoise și își pierduse speranța și fugise în țara Filistenilor? Oare este la întâmplare că reabilitarea lui Iov are loc după ce acesta ajunsese în culmea disperării și se îndoise de Creatorul Său?

Probabil Ezechia se aștepta ca în 33:10 Domnul Să se ridice, Să se scoale și Să se înalțe pentru a-l pedepsi pe cel care îi jefuise cu nerușinare Casa. Spre surprinderea lui și a noastră Domnul Se ridică pentru a pedepsi pe vrăjmașii celui care îi furase bogățiile din Casa Domnului. Îmi aduc aminte de ce spunea David altădată: *Sunt într-o mare strâmtorare! Oh! Mai bine să cădem în mâinile Domnului, căci îndurările Lui sunt nemărginite; dar să nu cad în mâinile oamenilor!* (2 Sam.24:14). Cu adevărat: *Căci Domnul este bun, căci în veac ține îndurarea Lui!*

A doua parte a capitoului 33 (v.13-24) este construit în jurul OCHILOR sau actului de A VEDEA. În v.13 Domnul îi cheamă pe cei de aproape și pe cei de departe SĂ VADĂ puterea Lui! Puterea Lui avea să se manifeste prin focul judecății Sale care avea să nimicească oștirile

asiriene din jurul Ierusalimului. Este interesant că după anunțarea venirii focului judecății lui Dumnezeu, cei de aproape, păcătoșii din Sion sunt îngroziți:

- *Păcătoșii sunt îngroziți în Sion, un tremur a apucat pe cei nelegiuiți care zic: Cine din noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor? Cine din noi va putea să rămână lângă niște flăcări veșnice? (2 Regi 33:14)*

Cu alte cuvinte, cei din Sion nu se simt prea în siguranță de faptul că va veni focul judecății și va prăpădi pe asirian. Marea întrebare este: de unde știm noi că, după ce va prăpădi pe asirian, acest foc nu ne va prăpădi și pe noi? Dacă Domnul se coboară la Ierusalim pentru judecată, de unde știm că nu vom fi și noi judecați? Cum vom putea, noi ce păcătoși, să stăm în picioare înaintea judecății lui Dumnezeu? La întrebarea din v.14 ne-am aștepta la două tipuri de răspunsuri:

- La răspunsul: Nimeni! Sau
- La răspunsul: Cel iertat!

Dar urmează un răspuns prin gura profetului care ne-ar putea surprinde:

- *Cel ce umblă în neprihănire și*
- *Vorbește fără vicleșug,*
- *Cel ce nesocotește un câștig scos prin stoarcere,*
- *Cel ce își trage mâinile înapoi ca să nu primească mită,*
- *Cel care își astupă urechile ca să nu audă cuvinte setoase de sânge, și*
- *Își leagă ochii ca să nu vadă răul.*

Doar cel drept, cel neprihănit poate sta în picioare înaintea judecății lui Dumnezeu. Doar cel în care nu este nimic care să cheme judecata lui Dumnezeu asupra lui poate sta lângă un foc mistuitor. În mod cert, nici Ezechia și nici liderii Ierusalimului nu îndeplineau condițiile de mai sus. Este interesant că două din condiții fac aluzie la câștiguri nedrepte, la înșelăciune în ce privește lucrurile materiale. Este greu de crezut că Ezechia nu s-a simțit cercetat când a auzit această profeție și că nu și-a adus aminte de modul rușinos prin care el a prădat Casa Domnului. Aparent, răspunsul Domnului le taie orice speranță la mântuire. Totuși în mod paradoxal, profeția continuă:

- *Ochii Tăi vor vedea pe Împărat în strălucirea Lui, vor privi țara în toată întinderea ei.*

Conform condiției din v.15 doar cel care și-a legat ochii ca să nu vadă răul, îl va putea vedea pe Împărat și să trăiască. Ezechia și liderii Ierusalimului nu și-au legat ochii înaintea ofertei alianței cu Egiptul, ci au poftit-o și au urmat-o, cu toate acestea, profeția anunță că ochii lor vor vedea pe Împărat și totuși nu vor muri. Ochii lor nu vor mai vedea pe batjocoritor, pe asupritor (vezi 33:19) ci vor vedea gloria și frumusețea mântuirii lui Dumnezeu. Într-o singură clipă imaginea înfiorătoare a asupritorului dinaintea ochilor lor (oștile asiriene împresurând Ierusalimul) va dispărea și va fi înlocuită cu imaginea frumuseții Împăratului (puterea acestuia

aducând o mântuire măreață). Trecerea de la pedeapsă la mântuire, de la opresiune la libertate va fi așa de bruscă și așa de radicală încât:

- *Inima ta își va duce aminte de groaza trecută și va întreba: Unde este logofătul? Unde este vistiernicul? Unde este cel ce veghea asupra turnurilor? (33:18)*

La ce logofăt, vistiernic și veghetor se referă profetul? Sunt două interpretări. Prima susține că ea se referă la oficialii asirieni, la trimișii asirienilor care au batjocorit pe Domnul și au adus teroare în inima poporului (vezi cap.36 din Isaia). A doua susține că se referă la sfetnici din cetate care au batjocorit Cuvântul lui Isaia și au susținut alianța cu Egiptul și apoi cu Asiria. În prima variantă, cei făcuți de rușine sunt vrăjmașii, în a doua variantă sunt făcute de ocară planurile pământești a celor ce se cred înțelepți. Inima este uimită de cât de repede s-a risipit din ea groaza care cu o zi înainte o umplea în întregime.

Revenind la OCHI: ochii lor

- Vor vedea pe Împărat,
- Nu vor mai vedea pe vrăjmași și
- Vor vedea Ierusalimul mântuit.

Și aici apare marea întrebare a capitolului: dacă ei nu îndeplineau condiția de a sta lângă un foc mistuitor, și nu erau dintre cei care își legaseră ochii ca să nu vadă fărădelegea, pe ce bază puteau ei să vadă pe Împăratul și să trăiască, să vadă pe vrăjmașii lor pierind și Ierusalimul mântuit? Răspunsul îl găsim în ultimul versete al capitolului:

- *Nici un locuitor nu zice: Sunt bolnav! Poporul Ierusalimului capătă iertarea fărădelegilor lui.*

Cheia înțelegerii capitolului este iertarea desăvârșită a lui Dumnezeu. Cel iertat, este socotit neprihănit ca Avraam de altădată. El este declarat drept, nevinovat. El este curățit și făcut mai alb ca neaua. Reabilitarea sa este totală. El nu rămâne un păcătos absolvit de pedeapsă, ci este efectiv justificat, socotit drept, adică fără de vină, fără de păcat. Cel iertat este așezat pe muntele neprihănirii și îndeplinește condițiile din 33:15. Dumnezeu nu are două tipuri de mântuiri: o mântuire pentru cel drept din 33.15 și o mântuire pentru păcătosul iertat din 33.24. Din pricina dreptății lui Dumnezeu, mântuirea este doar pentru cel drept, pentru cel nevinovat, pentru cel fără de pată. Iar cel iertat este declarat drept și primește în dar neprihănirea din 33:15. După ce a fost iertat, ochii Domnului au privit spre Ezechia și l-au văzut alb ca neaua, desăvârșit, fără vină, ca unul care a făcut doar binele, care nu a făcut nici o alianță străină. Ezechia era declarat drept înaintea lui Dumnezeu. De aceea a putut sta el în picioare lângă focul judecății divine, pentru că prin harul mântuirii și prin neprihănirea primită în dar el era cel:

- Care a umblat în neprihănire,
- Care a vorbit fără vicleșug, care a nesocotit orice câștig scos prin stoarcere,
- Care și-a tras mâinile înapoi ca să nu primească mită,
- Care și-a astupat urechile ca să nu audă cuvintele setoase de sânge,
- Care și-a legat ochii să nu vadă răul,

- Care nu a făcut nici o alianță cu Egiptul.

Iată de ce mântuirea lui Dumnezeu rămâne la fel de glorioasă și frumoasă pentru Ezechia în ciuda căderii lui rușinoase. Cum poți să spui celui care tocmai a jefuit Casa Domnului și a dat bogățiile Domnului pe mâna vrăjmașilor Domnului: *Ochii tăi vor vedea pe Împăratul! Privește, Sionul, cetatea sărbătorilor noastre! Ochii tăi vor vedea Ierusalimul, ca locuință liniștită, ca un cort care nu va mai fi mutat!* Capitolul 33 nu înalță doar îndurarea lui Dumnezeu și gloria mântuirii Sale ci și reabilitarea celui căzut, iertarea sa desăvârșită și neprihănirea primită în dar de acesta! Prin Hristos suntem făcuți fără vină, ca și cum niciodată nu am fi păcătuit ca și cum Dumnezeu ne-ar privi trecutul nostru și în loc să vadă greșelile noastre ne-ar vedea cum în toate situațiile în care am greșit am făcut de fapt alegerea bună. Păcatul nostru este ispășit, iar noi primim în dar neprihănirea lui Hristos. Căci este scris:

- *Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare.*

Când Dumnezeu ne privește prin Hristos, ne vedem desăvârșiți asemenea Fiului Său, ne vede perfecți ca Fiul Său, ne vede viața noastră fără pată, așa cum viața Fiului Său pe pământ a fost fără pată. El nu își va mai duce aminte de păcatele și fărâdelegile noastre. El nu ne va privi în ochi ca pe trădătorii care până la urmă au fost iertați și primiți în cer, ci ca pe cei care prin harul lui Hristos fără vină, fără pată, perfecți, desăvârșiți. Reabilitarea demnității noastre nu este doar o vorbă în vânt ci este mai reală decât ne putem imagina noi. Noi nu vom intra în cer ca trădătorii pentru care s-a găsit îngăduință, ci ca fiii Celui PreaÎnalt în care nu s-a găsit nici o vină:

- *Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care îi socotește neprihăniți! Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi! (Rom.8:33-34)*

Epistola către Romani este construită pe imaginea unui tribunal. Acuzatul este **întreaga omenire**. Păgubitul este Însuși Judecătorul: **Dumnezeu**. Procurorul este **Pavel**. Martorii acuzării sunt: **Creația, Conștiința și Legea**. Primul verdict: **vinovați!** Dar pentru cei ce cred în Hristos se reia procesul, iar verdictul de data aceasta este: **drept, neprihănit, NEVINOVAT!** Prin Hristos Dumnezeu reia procesul, și de data aceasta se obține un nou verdict. Dar atenție verdictul nu este: vinovat dar iertat, ci verdictul este NEVINOVAT! În greacă termenul de neprihănit sau drept este un termen juridic care invocă nevinovăția celui judecat. Cerul este doar pentru cei drepti și neprihăniți. Domnul poate da viața veșnică doar celor fără pată. Și așa suntem noi prin Hristos. Este absolut incredibil cum aparent banala profetie din Isaia 33 anticipează aceste adevăruri teologice care au făcut să amuțească istoria și întreaga omenire.

Aceste adevăruri nu înseamnă că ni se va șterge memoria și nouă și lui Dumnezeu și tot cerul va uita la modul absolut că noi cândva ne-am răzvrătit împotriva Tatălui. Nu, noi vom ști acest lucru, și tocmai acest lucru ne va face să apreciem harul lui Dumnezeu. Dar pentru că noi am murit împreună cu Hristos și în El s-a împlinit judecata lui Dumnezeu pentru păcatele noastre, noi știm că reabilitarea noastră este totală și ne putem bucura de statul de nevinovat la fel de mult ca un înger care niciodată nu a păcătuit împotriva Tatălui.

Când s-a împlinit profeția: ochii Tăi Îl vor vedea pe Împăratul? Parțial s-a împlinit pe timpul lui Ezechia când ochii lor au văzut gloria mântuirii lui Dumnezeu. Dar ea se va împlini în mod plener la sfârșitul istoriei când rămășița poporului evreu aflată sub opresiunea lui anticrist va striga către Domnul și-L vor vedea pe nori pe Împăratul pe care demult Îl răstigniseră pe o cruce! La fel cum Ezechia, cel care l-a trădat pe Domnul și a făcut alianțele cu Egiptul și Asiria, a strigat către Domnul, și Acesta nu a zăbovit să îi vină în ajutor, și ochii lui L-au văzut pe Împăratul și a trăit, la fel rămășița poporului care L-a răstignit pe Fiul Împăratului, va striga către Domnul, iar acesta nu va întârzia în a-L trimite pe Același Fiu pentru a le aduce cea mai glorioasă izbăvire din istorie. Această glisare spre escaton nu este gratuită. În următoarele două capitole exact acest lucru îl face profetul: glisează spre escaton!

Cap.34 și 35 – Glisare spre escaton: judecata neamurilor și mântuirea lui Israel

Această glisare spre escaton este foarte importantă căci ea autentifică faptul că izbăvirea lui Ezechia dinaintea asirienilor este o paradigmă pentru ultimele zile ale istoriei. Pedepsirea asirianului prefigurează nimicirea tuturor neamurilor răzvrătite (cap.34), iar mântuirea rămășiței din Ierusalim prefigurează reabilitarea finală a Sionului (cap.35).

Cap.34 descrie extrem de plastic judecata lui Dumnezeu asupra neamurilor. Ne dăm seama că este judecata ce va avea loc la a doua venire a lui Hristos prin faptul că judecata este globală (asupra tuturor neamurilor) și cosmică:

- *Toată oștirea cerurilor piere, cerurile sunt făcute sul ca o carte și toată oștirea lor cade cum cade frunza de viță, cum cade frunza de smochin. (34:4).*

Expresii similare apar în momentul judecății descrise în Apoc.6:14. Judecata este finală și cât se poate de severă. Imaginea menționată cel mai des este cea a sângelui:

- Se topesc munții de sângele lor.
- Sabia Domnului este plină de sânge.
- Țara lor se adapă cu sânge.

Imaginile înfiorătoare folosite ne arată că judecata lui Dumnezeu nu este o glumă. Judecata este prezentată ca fiind o zi de răzbunare a Domnului pentru Sion (34:8). Domnul nimicește toate aceste popoare ca răzbunare pentru Sion. Deci, aceste popoare, asemenea oștilor asiriene, sunt vrăjmașe Sionului, și s-au ridicat împotriva lui ca să-l nimicească. Este foarte interesantă atenția pe care o acordă pasajul Edomului, Majoritatea comentatorilor sunt de acord că judecarea Edomului este un simbol pentru judecarea tuturor neamurilor. Edomul întruchipează un vrăjmaș de moarte al poporului Domnului. Sunt mai multe profeții în Vechiul Testament în care judecata Edomului oglindește judecata tuturor neamurilor vrăjmașe lui Israel. De ce totuși Edomul? Ezechiel cap.35 semnalează ajutorul pe care l-a dat Edomului Babilonienilor în anul 586 î.H pentru a distruge Ierusalimul. Acest gest de a se alia cu cel puternic (Babilonul) pentru a distruge fără milă pe cel slab (Israel) este acuzat cu toată seriozitatea de Domnul:

- *Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată, am necaz pe tine, muntele Seirului! Îmi întind mâna împotriva ta și te prefac într-o pustietate și într-un pustiu. Ți voi preface cetățile în dărâmături, vei ajunge o pustietate ca să știi că Eu sunt Domnul! Pentru că aveai o ură veșnică și ai doborât cu sabia pe copiii lui Israel în ziua necazului lor, în vremea când nelegiuirea era la culme, de aceea, pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că te voi face sânge și te va urmări sângele; fiindcă n-ai urât sângele, de aceea sângele te va urmări. (Ezechiel 35:3-6).*
- *Din pricina silniciei făcute împotriva fratelui tău Iacov, vei fi acoperit de rușine, și vei fi nimicuit cu desăvârșire pentru totdeauna. Căci în ziua când stăteai în fața lui, în ziua când străinii îi luau averea, când străinii intrau pe porțile lui, și aruncau sorțul asupra Ierusalimului și tu era atunci ca unul din ei! Nu trebuia să te uiți mulțumit la ziua fratelui tău, în ziua nenorocirii lui, nu trebuia să te bucuri de copiii lui Iuda în ziua pieirii lor, și nu trebuia să vorbești cu semeție în ziua strâmtorării! Nici nu trebuia să intri pe porțile poporului Meu în ziua nenorocirii lui, nici nu trebuia să te bucuri de nenorocirea lui în ziua prăpădului lui, și nu trebuia să pui mâna pe bogățiile lui în ziua prăpădului lui! Nu trebuia să stai la răspântii ca să nimicești pe fugarii lui și nici nu trebuia să dai pe mâna vrăjmașului pe cei ce scăpaseră din ei în ziua necazului! (Obadia v.10-14)*

Este posibil ca acest gest mârșav al Edomului să prefigureze gestul mișel al neamurilor care vor sprijini oastea lui Antihrist în nimicirea lui Israel. Și astfel vinovăția istorică a Edomului să anticipeze vinovăția neamurilor de la finalul istoriei. Ar fi o explicație logică pentru prezentarea judecării finale a neamurilor prin intermediul imaginii judecării Edomului.

Imaginea unui Edom pustiu pentru totdeauna și casele împărătești goale și bântuite de fantome și sălbăticiuni (34:13-17) ne aduc aminte de imaginea judecării Babilonului (13:19-22) construită prin intermediul aceluiași imagini: ruine pustii, năluci și sălbăticiuni. Babilonul prefigurează în cap.14 împărăția lui Anticrist care va conduce ultimul act de opresiune asupra evreilor, iar în cap.34 Edomul prefigurează neamurile care vor sprijini această opresiune. Observăm că în cap.34 singurul motiv invocat pentru judecarea acestor neamuri este răzbunarea Sionului. Nu este menționată nici mândria acestora, nici idolatria, nici imoralitatea lor. Alianța Babilon-Edom prefigurează alianța finală împotriva lui Israel dintre Anticrist și neamurile lumii. Edomul va sfârși însă la fel ca Babilonul. Judecata lui Dumnezeu va cădea peste toți și va fi fără milă față de toți vrăjmașii poporului Său.

Nimicirea acestor neamuri este urmată de reabilitarea Sionului și a poporului evreu descrisă în cap.35. Capitolul 35 descrie o restaurare deopotrivă fizică și spirituală. Inima poporului este readusă la viața duhovnicească și umplută cu o bucurie veșnică. Dar și creația este restaurată. Imaginile de restaurare a pustiului și a trupului uman nu cred că sunt doar metafore ale reînvierii spirituale, ci evidențiază și restaurarea creației. Pasajul ne sugerează finalul luptei spirituale. Bucuria celor răscumparați va fi eternă și drumul cel sfânt nu va mai fi tulburat de nimeni și nimic, și nici chiar fără minte nu s-ar putea rătăci. Durerea și tulburarea vor fugi pentru totdeauna și o bucurie veșnică va încununa pe cei răscumparați. Lupta cu tentația de a face alianțe străine, lupta cu tendințele înșelătoare ale inimii, lupta cu suferința se va sfârși pentru

totdeauna! Profetia vizează mai mult decât izbăvirea lui Ezechia. Ea pomenește de întoarcerea în Sion a celor răscumpărați glisând mai întâi spre întoarcerea din robia babiloniană și apoi spre întoarcerea finală la Domnul a poporului evreu! Am comentat deja pasajul din Matei 11:2-6 în care Mântuitorul ne sugerează că profetia din Isaia 35 cunoaște și o dimensiune fizică, de restaurare a creației. Deși profetia vizează a doua venire a lui Mesia, Isus îi spune lui Ioan: *Eu sunt Cel care am puterea să restaurez și care voi aduce și restaurarea finală așteptată așa de mult de voi!* Însă prin următoarea frază: *Ferice de acela pentru care eu nu voi fi un prilej de poticnire*, Isus îi aduce aminte lui Ioan de celelalte profeții din cartea Isaia în care Mesia este prezentat ca o Piatră de poticnire pentru Israel. Cu alte cuvinte: înainte de a aduce restaurarea finală, Mesia va fi respins de propriul Său popor. Tocmai pentru că Israel era așa de centrat pe restaurarea finală, Isus împlinește în parte prin minunile făcute și unele profeții care anunțau restaurarea. El degustă împlinirea acestor profeții și le arată că într-adevăr El este Cel care are puterea restaurării. Dar condiția restaurării era ca Israel să Îl primească. Restaurarea nu a venit tocmai pentru că Israel nu l-a primit.

Frumusețea profetiei din cap.35 are rolul de întări inima celui care a obosit în mijlocul încercării și a războiului cu asediul vizibilului:

- *Întăriți mâinile slăbănogite și întăriți genunchii care se clatină. Spuneți celor slabi de inimă: Fiți tare și nu vă temeți! Iată, Dumnezeu vostru, răzbunarea va veni, răsplătirea lui Dumnezeu; El Însuși va veni și vă va mântui.*

Atunci când inima obosește și deznădăjduiește, soluția este să privești prin credință la finalul poveștii, la bucuria care ne stă înaintea. Și dacă nu este această perspectivă și putere, atunci soluția este ca cel de lângă tine să te încurajeze și să te ridice. Versetele 3 și 4 nu sunt adresate celui cu inima slabă ci celor tari pentru a încuraja pe cel cu inima slabă. În lungul drum al trăirii prin credință oamenii au nevoie de modele, oamenii au nevoie de oameni care renunță la tot pentru bucuria care le stă înaintea și care să îi încurajeze rostindu-le cu credibilitate adevărurile din 35:4. Acesta era de fapt rolul lui Ezechia. El trebuia să fie liderul, modelul, cel care să croiască cărări drepte prin deciziile sale și să întărească pe cei ce au obosit. Dar Ezechia renunțase la acest rol și a croit cărări strâmbe. Domnul îl cheamă prin această profetie să își împlinească din nou rolul de Păstor al lui Israel. Într-adevăr specificitatea profetiei din cap. 35 este dată tocmai de versetele 3 și 4. Viitorul este descoperit celor credincioși pentru ca aceștia să îl prezinte celor cuprinși de necredință și să le îmbărbăteze inima. Dacă Ezechia și-a lepădat rolul de model spiritual, fiul său, Isus Hristos și-a împlinit cu scumpătate acest rol. Oare este la întâmplare faptul că atunci când Ioan s-a îndoit, El îl trimite la Isaia 35? Mântuitorul nu face decât să împlinească versetele 2 și 4 din această profetie, și să îi întărească genunchii slăbănogiți ai lui Ioan, să spună unui Ioan slab de inimă: **Fiți tare și nu te teme!** Chiar dacă acum cerul e întunecat și puterea vrăjmașului este mare, Dumnezeu, răzbunarea noastră va veni! El Însuși va veni și ne va mântui! Restaurarea nu este un mit! Ea va veni! Dar nu este acum momentul! Iată Eu am puterea restaurării! Dar nu o voi folosi ca să te salvez pe tine, și nici ca să Mă salvez pe Mine! Și aceasta ca să se împlinească ce este scris. Eu trebuie să fiu mai întâi Piatra de poticnire, Piatra din capul unghiului lepădată de zidari!

Autorul epistolei către Evrei înțelege foarte bine mesajul profeției din cap.35 și adresează următorul îndemn unei comunități pline de oameni cu inima slăbită de lupta spirituală:

- *Întăriți-vă dar mâinile obosite și genunchii slăbănogiți; croiți cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce șchiopătează să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecat.* (Evrei 12:12-13).

El știe că încă nu a venit vremea când calea cea sfântă va fi lipsită de încercări și tulburări. El știe că este vremea războiului, și de aceea face apel la liderii spirituali ca să croiască cărări drepte pentru comunitatea obosită de lupta spirituală. Aceste cărări drepte sunt construite prin impactul modelelor. Doar cel care trăiește prin credință poate îmbărbăta pe cel cu credința slăbită.